

Vinaroz

AÑO XVI

Núm. 881

Sábado, 9 febrero
1974

Depósito legal:
CS. 33-1958

QUEDO CONSTITUIDO EL NUEVO AYUNTAMIENTO

Amplia información en páginas interiores

ANTE LA CATEDRA

El Vinaroz C. de F., en Valencia

El Ibiza se llevó un punto contra pronóstico. Cosas del fútbol, qué le vamos a hacer. La Liga sigue y en escena una nueva jornada, siempre atractiva y más cuando estamos ya en la recta final. El Vinaroz evolucionará mañana sobre el tupido césped de la catedral del fútbol valenciano.

Este suceso no es inédito. Un 15 de febrero de 1970, el Vinaroz C. de F. protagonizó una fabulosa hazaña en el glorioso recinto. En partido dramático, emocionante e inolvidable, se adjudicó el título de Aficionados, frente al Picasent, por 2-1. Todavía resuena el eco de aquel memorable acontecimiento, que hizo vibrar a cientos de corazones de aquí, con el ritmo trepidante y saleroso de un Vinaroz C. de F. realmente sensacional.

El Mestalla - Vinaroz será el único partido a nivel nacional que se disputará mañana en Valencia. Es muy lógico, pues, que los graderíos del Luis Casanova ofrezcan un animado aspecto. Si el Mestalla, con sus cachorros, es garantía de un buen recital futbolístico, la presencia del Vinaroz C. de F., equipo revelación del torneo, aumenta todavía más el interés por el espectáculo de la jornada. El leve tropiezo contra el Ibiza queda ya atrás y serán infinidad los vinarocenses que darán calor a su equipo en tan trascendental choque: Cabe esperar que nuestro Vinaroz C. de F., ante la catedral valenciana, ofrezca un partido lo más completo posible.

A. GINER

Con esta formación, el C. D. Mestalla, inició el torneo, venciendo al Menorca (2-1). El filial del Valencia C. de F. está llevando a cabo una campaña muy regular y a la sazón arañando la plaza de honor. Mañana contendrá con el Vinaroz C. de F. en un partido épico. — (Foto de archivo.)

CENTRE EXCURSIONISTE VINAROS

FEBRER - 74

N.º IV

EDITORIAL

Envers la campanya 1974, tots els socis que ho desitjen, poden passar pel Centre de vuit a deu, per donar el nom i, dues fotos o el nom del Carnet d'Identitat, a fi d'obtenir el segur i el carnet de la Federació. Es prevé als socis que no tinguin el carnet en regla, es veuran impeditos d'anar a les excursions programades per el CEV. El Centre no es responsabilitzarà de les excursions que organitzen els socis pe'l seu conter que no estiguen federaes, en cas d'accident. Les quotes anuals dels carnets son: INFANTILS, res; JOVENILS, 60 ptas.; SENIORS, 90 ptas.

PROGRAMA

Dias 2 - 3. — Excursió a la Mola murada. En busca d'amonites. — LLUCH.
Dias 9 - 10. — Sortida conjunta espeleo-excursionisme. Sortida en bus per La Cènia, Pantà, Fredes, la Fou, fins les Ballvaneres. Aquí, tots els que vullguin, podran fruir de la merevellosa cova TROBADA. La tornada, una marxa fins al Pantà, per la pista de la Fou, travessant els paratjes més bonics d'aquesta comarca. — SANZ.
Dia 17. — Cross-Trial per infantils. Sortida del Cervol. — TEROL.
Dia 24. — Excursió a Chert per infantils. — N. OLIVES.

CULTURALS

DILLUNS. — Reunió d'infantils, de 8'30-9 h. De Junta Directiva i Jovenil, de 9-10 h.
DIMARTS. — De 8-9, Problemàtica de les acampades i excursions. De 9-10, reunió de la secció de música. AGRAMUNT.
DIMECRES Y DIVENDRES. — Estudi d'història.
DIJOUS. — DISC-FORUM. Història de la música. EL BLUES. — LLUCH.

NOTA: Per més informació de les sortides programades, mireu el tauló d'anuncis.

**EXCURSIONISME
ESPELEOLÒGIC
A ALCALA DE XIVERT**

Aquesta vegada, la sortida és en tren, i dins del que cap, es pot dir que va arribar puntual, sols vint-i-cinc minuts de retard.

Arribem a Alcalà, quan encara no eren les nou. Portàvem dues topografies d'avencs, però no sabíem la seua situació. Per sort el CEV té, d'antic, un bon grup d'amics a Alcalà, per això no ens preocupà la qüestió. Anem a casa d'un d'ells i ràpidament comença a indagar. L'un era dins d'un corral de bestiar i s'havia de demanar permís, i l'altre un poc massa lluny, però tots dos a la part de d'alt d'Alcalà.

El nostre objectiu era baixar un avenc, i el dels excursionistes visitar el Castell. No hi va haver cap problema. A la vora del Castell hi havia un avenc.

Lluís (el nostre amic), malgrat que no era difícil localitzar-lo, ens acompanyà. Travessem la carretera i entrem a la gran plana tan bonica en temps de raïm i tan trista en aquell moment. Lluís ens explica que aquesta última collita havia estat tant impressionant, que fins la TVE va pensar en ells. També ens diu que aquesta plana havia estat camp d'atterratje per l'aviació en la nostra guerra i que encara quedaven casamates i refugis.

El sol encara no era molt alt; nosaltres, de baix, contemplàvem envadallats el Castell, que il·luminat a contra llum, semblava una cosa estranya; tant orgullosament alt, i damun d'unes escarpades roques que prenien mil formes. Hi ha una especie de columna colpida pels vents o per la mà de l'home (qui ho sap) d'una roca de la montanya, que impresionada per la llum del sol ponent, agafa forma humana. Lluís ens diu que era una mena d'obelisc on els nostres avant-passats musulmans anaven a orar.

Deixem el camí del Castell a la dreta, i als 15 ó 20 minuts, trovem una gran extensió de terra, composta de roca viva i cap al centre un forat amb

un retol que deia: AVENC DE XIVERT, 68 metres. Aquí venia el problema. Erem onze i sols un havia baixat dues o tres vegades un avenc. L'altre problema era que sols teníem 30 metres d'electron (1). Nosaltres havíem agafat els plànols d'uns avencs de 15 i 30 metres, i ens trovem... Una altra cosa que té la gent de Vinaròs es que mai s'arredra. Endavant.

Aiiii! Ara síque va venir el problema. Com que havia estat una excursió improvisada el dia abans, ens vam deixar moltes coses: el vi, l'aigua i EL CARBUR —dins del pot, no hi havia més que dues o tres pedres grosses, que ns vam repartir els tres.

Què s'ha de fer! Endavant. Treíem el cap, i en veure aquella boca de liop, les noies es van fer arrere. Tirem una pedra —CLAC!—, era completament vertical. Si no trobavem algun buit, no podríem baixar més que trenta metres. CoHoquem dues clavilles, a un clivell de la roca i despengem l'electron. Les noies quedarien encarregades de vigilar que les clavilles (2) no es giresin ni s'escapessin. El perlon (3) el vàrem lligar a un arbre de la vora; Roso i Fibla es disposen a assegurar-mos (4). Iniciem la baixada. Una vegada dintre del forat, la veritat és sols et preocupes d'agafar-te ben fort a l'electron i anar baixant amb tota la cura, i'ls ulls i'l pensament no'ls pots apartar del que estas fent. A una vintena de metres, trovem un buit on podem reposar dues o tres persones tranquil·lament. Llavors, podem contemplar amb atenció. Erem dins d'un tub d'uns tres metres de diàmetre, format per quatre caigudes d'aigua, amb molta formació, sobre tot de banderes (5). Aixequem el cap i t'impresiones al veure un que es despenja d'allà dalt per una petita escala amb la oscilant llum del carburer.

Baixem tres la primera etapa. Ens quedaven uns deu metres d'electron. No sabíem que fer. Movem l'electron i no tocava enlloc. El pou seguia en vertical, ens feia por arribar a la fi de l'escala i no tenir on posar els peus. Però si no baixem, no ho sabrem. Joseret, s'enganxa a l'electron i cap avall. Al poc, Joseret havia fet peu. Hem toca a mi. Encara no havia fet dos o tres metres quant es fa fosc. S'havia acabat el carburer. Miro abaix, es veia un poc de resplandor. Abaix, no va ésser difícil, però imposava.

El lloc on estàvem, no era massa estret, però no massa còmode per a maniobrar, així que Sanz es va tenir que quedar al primer replà. Ens envien l'electron lligat a una corda i mentre estant havíem clavats dues clavilles on l'engaxem. Després, ens envien una altra corda, que passem per altres dues clavilles. Es possa la corda Joseret i comença a baixar i jo asseguro en la corda. Aquesta vegada era el final. Després hem lligo jo la corda, i ell de baix m'asseguraba. Era el troç més bonic i més impresionant. El segon replà era una cornisa, i baix el forat s'eixamplava fent cova, de manera que et quedaves completament penjat en l'aire, sens tocar en lloc, i l'electron, mogut pels meus torps moviments d'espeleòlec analfabet, comença a donar voltes. Si, molt emocionant, però o vaig passar molt malament. Però una vegada baix, entra la compensació; el fons és la part més bonica. Hi ha tota una part coberta de mantes (6), que baixa de dalt com una cascada. És alentador, que després d'haver fet un esforç físic considerable, la naturalesa et premia tan considerablement. El terra estava completament recobert d'ossos d'animals, el que fa suposar que al estiu, encara que la temperatura no sofreix molta variació, no deu ésser molt agradable baixar.

Després, veient que ens sobrava l'electron, pensem que allí no s'acabava

la cova. Dues caigudes de trenta metres en teien 60 metres i ens sobrevien uns quatre metres. El que venia a dir que peis 60 que indicava el retol, en faraven 12. A l'esquerra i havia un estret passadís que acabava amb un forat mes estret encara. Portavem dues hores trenta minuts, estabem cansats, suats, teníem set, teníem que pujar 60 metres. I ens esparava el sol, les noies i un cigar. Una hora despres erem fora. Ens sentíem molt satisfets.

S'ens havia fet tard. Iots se n'havien anat al Castell, excepte els que ns asseguraven. Despres de repenore torces, emnem el camí del Castell seguint un barranquet que ens sembiava que facilitaria la pujada... No podíem, possiblement seria degut al desgast d'energies a l'avec. Varem arribar extenuats.

A la vora del Castell a la sortida del pinar, ens trobem amb un espectacle singular: una llarguissima fierra d'uns cucs, que sembiaven cent peus. Un darrera l'altre, tocant-se, feien una filera d'una dezena de metres. Es veu que son uns animallets que fan niu a les branques dels pins, i sembia que'ls oíen la «procesionaria del pi».

Vam donar un tom pe'l Castell, despres de dinar, pero la gran extensió de les seues muralles, ens obligava a caminar molt, baixar, pujar... No en teníem massa ganes, pe'l que la visita no va ésser massa completa. Vam fer unes fotografies i cap a les cinc emprenem la tornada.

- (1) **Electron.** — Escala metàlica de acer. Pesa molt poc i esta homologada en 1.200 Kg.
- (2) **Clavilles.** — Espècie de claus d'uns 12 cm. de llarg per dos d'ample, amb un gros forat a la cabossa, on s'enganxa l'electron.
- (3) **Perlon.** — Corda de fibra de cristall, homologada en 1.200 Kg.
- (4) **Assegurar.** — El que baixa es lliga el perlon per baix les aixelles, i dalt un noi, sentat, i ven falcant, es passa la corda per l'esquena frenant amb el cos la corda per una possible caiguda.
- (5) **Banderes.** — Son unes formacions que tenen un cert paregut a les banderes oneijant a l'aire.
- (6) **Mantes.** — També son formacions, que baixen en forma de cascada, de superfície relativament llisa, i que baixen en forma ondulada.

CEV.

A LA COVA DEL DRAC

Sortíem de Vinaròs a les 7'30, direcció al Pantà de la Cènia. El dia encara que presentava mala cara, no semblava tenir males intencions.

La furgoneta ens va deixar a l'última corba avans d'arribar a la presa, on hi ha un camí que condueix a unes construccions on s'enmagatzemava el material per la construcció de la presa. Allí estava la nostra primera fita: la cova del Rossegador, amb unes importants pintures rupestres. Deixem el pont petit a l'esquerra, saltem la cadena amb el retol «Prohibido el paso» que s'interposava i endavant.

No havíem arribat a la primera corba de la pujada, quan sentim el soroll de la cadena que havia caigut. Un Seat 127 roig, s'enfilava tranquil·lament cap a nosaltres. Continuem la marxa en filera per donar-li pas, però no, ell seguia al darrera i'l noi que hi havia dintre anava fent «psst, psst» i tocant el claxon. És clar, duíem un gos i ens

Automóviles VINAROS SEAT FIAT

En su servicio oficial

Le ofrece a Usted:

- Venta de todos los modelos SEAT
- Financiación FISEAT
- Venta de Automóviles usados
- Accesorios y recambios SEAT
- Servicio de asistencia técnica
- Servicio completo de taller
- Lavado y engrase
- Servicio de grúa-remolque
- Taller de plancha y pintura

Automóviles VINAROS

San Francisco, 88 Teléfono 45 18 98

VINAROS

pareixia que allò anava per a ell. Però no, resulta que allò de «prohibido el paso» era veritat. El senyor encarregat de guardar la clau de la cova, sols ens podria atendre entre setmana. Intentem fer-li compendre que'ls que trevallem sols podem disposar dels diumenges i festius. «Pero yo no tengo la culpa», ens diu. Era inútil discutir, així que donem mitja volta, pensant intentar-ho a la tornada.

Enfilem el Pantà, travessem el pont, i agafem el camí dels Mangraners. A uns docents metres, al primer grup de cases que està a la vora del camí, a mà dreta, parem a esmorzar. D'allí mateix, aixecant la vista cap al més alt de la serra, es veuen dos forats. El de la dreta, el més petit, n'era l'objectiu, la cova del Drac. Els que no coneixien la serra, es pensaven que el pujar allà dalt era una broma. Realment, l'ascensió és prou dura.

Encara no ens havíem aixecat, a plovisquejar; era l'únic que mancava. Aquesta vegada sí que podem dir que ens va venir molt «costa amunt» pujar. La primera part encara pot passar; fent esses pel barranç anaves pujant sens gran dificultat. Però no anàvem de buit, les motxilles estaven carregades. A més del menjar i'l material, duïem una bateria i un reflector, que ocupava la motxilla més gran que duïem i que ens anàvem passant a causa del pes. Una vegada passat la meitat del trajecte, travessem un petit bosc i ens trobem davant d'una paret de roca que semblava inexpugnable; hi havia que cercar una falla. Els que ja havíem estat, davant l'impossibilitat d'aixecar el cap, ja que la pluja tampoc et deixava distingir massa les coses i ens havíem anat decantant cap a la dreta. Bordejant la paret, i mirant cap avall anem caminant fins situar-mos front a les cases on havíem esmorzat. Aleshores, reconeixent el terreny, trobem la falla, ocasionada pels arrastres que provenien de la cova. Així, que seguint la falla, millor que pujant, escalant, vam tenir que utilitzar la corda, no sols pel escarpat de la pujada, sinó per la pluja que no et deixava assegurar els peus, relliscaves.

Per fi, arribem. L'entrada de la cova es inmensa, mai hem trobat una boca tan gran. Deu tenir uns deu metres de llargada, per sis o set d'amplada i uns tres-quatre d'alçat. Hi han molts escrits a les parets; centres noms, records, i a l'esquerra, en grosses lletres, CEV 1973, era de l'anterior expedició. Vam fer una gran fogaina, que'ns va costar encendre, perquè les rames estaven mullades, i de seguit ens posem tots al voltant perquè anàvem completament mullats. Aprofitem el temps per a preparar el menjar i'l material. Havia parat de ploure.

Preparem els carburers, colloquem el carbur, l'aigua i els empalmem als cascs. Ens posem els monos, el cinturó, per a sostenir el carburer; el casc i cap dins.

Ens havíem dividit en dos grups, els que coneixíem la cova, a fer diapositives i els altres amb el reflector a visitar-la. La cova sembla que tot era una sola habitació —ningú de nosaltres té

cap idea de geologia— i que les formacions i'ls moviments l'hagin dividit en diversos compartiments. Es molt difícil poder explicar les formacions, s'ha de veure; es una meravella. La formació d'estalactites de vegades s'ajunta amb les estalacmites formant una barrera de columnes. En una habitació hi ha al bell mitj una columna que en arribar al sostre s'obri en forma de copa, timent un arbre. A un altre lloc, tens que el sostre té la forma de cúpua i les formes agafen mil formes del més pur barroquisme que't deixa atontat. A un altre una barrera d'estalactites estalacmites, tanquen un toll d'aigua fresca i clara, a la que't tens que llençar a beure. En fi, es té que veure. Va ésser una llàstima, que no ens vàrem donar compte, que en una petita cavitat hi havia un raim de rates penades aletargades i al enfocar el reflector al racó que dormien, es van despertar i van fogir. Aquests animals són completament inofensius; no són animals de caverna, però hi van allí a hiber-nar, perquè la temperatura es prou constant. Així és que hem d'evitar el molestar-los el màxim possible.

Segur que molta gent coneix la cova de S. Josep a Vall d'Uxó. Allò agrada a tothom, però eixes coves, que no tenen la importància d'aquella, són molt més emocionants. Inclús, per a mí, n'hi han moltes, que, comparades amb la de la Vall, no són més que un forat, són més boniques a causa de les seves formacions. És molt diferent, aquí, vas descobrint tu mateix, a poc a poc, no és un espectacle pel qual es paga; estàs davant la natura i t'imposa.

Molt sovint les coves i sobretot avencs, oposen algunes dificultats, com potser una caiguda vertical, un passadís (gatera) molt estret, un pis molt inclinat, etc..., el que fa necessari portar material, o tenir un poc d'experiència i un molt de prudència. La cova del Drac no oposa cap dificultat, en absolut, s'entra a peu pla, i es pot visitar sense mono, sense casc, sols provist d'una bona llinter-na és suficient.

La cova està morta. Això vol dir que les formacions no segueixen el procés evolutiu que li dona l'aigua, degut a que les filtracions d'aigua han desaparegut, o han canviat el seu curs. Sols filtra un poc en temps de pluja. Contemplant-la un es pot imaginar la meravella que deuria ésser en la seva época «viva».

S'havia fet tard, ens quedàvem sense veure el Rossegador. A les cinc, empenem la baixada, que va ésser més ràpida que la pujada, però van haver-hi moltes caigudes. Havíem quedat amb la furgoneta, que, a les sis, faríem cap a la Font de St. Pere. Era ja fosc i el fret ens tallava la pell, la marxa fins a St. Pere se'ns va fer pesada. En arribar i refugiar-mos al bar, totes les emocions, inclosa la pluja, ens semblaven meravelloses. Estàvem realment cansats, però era un cansament positiu, ja que havíem cremat les nostres energies en descobrir-li a la naturalesa un dels seus més bells secrets. El secret de la grandiositat amagat a una cova.

CEV

EN EL CERVOL

ACONTECIMIENTO DEPORTIVO

El jueves próximo, día 4, a las cuatro y media de la tarde, el Cervol será escenario de un acontecimiento deportivo. El equipo suizo de fútbol «F. C. WINTERTHUR», de Primera División y tercer clasificado en el Campeonato de Liga de este año, se enfrentará, en partido amistoso, al Vinaroz C. de F. El equipo suizo está de gira por España a consecuencia de la suspensión de la Liga suiza, debido a la inclemencia del tiempo que no permite se jueguen los partidos. La plantilla del WINTERTHUR está integrada por los jugadores siguientes: 1, King Hans; 2, Oettli Max; 3, Fischbach Pius; 4, Bollmann Rolf; 5, Giñnig Kurt; 6, Wanner Herbert; 7, Nielsen Eigil; 8, Kuñzli Fritz; 9, Risi Peter; 10, Meili Max; 11, Meyer Ernst; 12, Arnold Marcel; 13, Molteni Renato, y 14, Wanner Roland. Preparador, Frei Wconer.

De entre ellos, el portero King Hans, el defensa Bollmann Rolf,

el delantero centro Risi Peter, el interior derecho Kuñzli Fritz, son internacionales en la Selección Suiza; y el extremo derecho Nielsen Eigil es internacional en la Selección de Dinamarca, que es su país de origen. Kuñzli Fritz ha jugado 40 partidos en la Selección Suiza. En la expedición figuran, además, el Presidente del Club, Sr. Urs Näglli; el Tesorero, Sr. Walter Baumann, y el médico del equipo, Dr. Bruno Peter. Este equipo, Primera División suiza, jugará mañana, día 10, en el Estadio Castalia, contra el C. D. Castellón.

El acontecimiento, pues, es inusitado por cuanto el Vinaroz va a enfrentarse a un equipo de Primera División extranjero. El Cervol será escenario para que podamos contemplar a los jugadores suizos y cotejar el estilo de su fútbol que, para nosotros, será una novedad.

Ya lo saben nuestros lectores: el jueves próximo, día 14, solemnidad futbolística en el Cervol: el Primera División suizo «F. C. WINTERTHUR» contra nuestro VINAROS C. de F.

**El más importante
Centro del Mueble
entre Valencia y Barcelona**

TORRE 2

*En Torreblanca (Castellón),
en la misma carretera nacional,
punto kilométrico 102*

TELEFONO 281

3000 m.² de exposición y venta,
donde le será fácil elegir
los más selectos modelos
en línea clásica y moderna

ANGEL JUAN BOIX

Agente de la Propiedad Inmobiliaria

— Plaza San Antonio, 20, piso 5.º - Letra A —
(Torre de la Inmaculada)

Teléfono 45 04 29

COMPRAVENTA - FINCAS RUSTICAS - URBANAS
PRESTAMOS E HIPOTECAS

SE TRASPASA

RESTAURANTE - BAR

En calle céntrica

Condiciones moderadas ★ Razón: San Jaime, 9, 3.º